

[Undervisningsministeren]

Det er imidlertid og har altid været en ufravigelig betingelse for at få uddannelsesstøtte, at den uddannelsessøgende er studieaktiv, jfr. uddannelsesstøttelovens § 1, stk. 3. Det ville medføre forvridning af uddannelsesstøtten at give den til personer, der ikke uddanner sig.

Spm. nr. S 637

Til boligministeren (11/2 83) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Vil ministeren tage initiativ til, at den såkaldte slumstormerparagraf bliver bevaret i saneringsloven samt indført i byfornyelsesloven?«

Begrundelse

Som et resultat af slumstormernes besættelser af tomme saneringsejendomme i slutningen af 60'erne og starten af 70'erne blev saneringsloven ændret. Det skete i form af den såkaldte slumstormerparagraf (saneringslovens § 55, stk. 2, sidste pkt., samt stk. 3), der betød, at ejendomme, der stod tomme i forbindelse med sanering, kunne udlejes midlertidigt. Denne ændring betød, at mange af datidens boligløse unge fik mulighed for at få et sted at bo, i hvert fald midlertidigt, og i flere tilfælde i en længere årrække.

I det netop fremsatte ændringsforslag til saneringsloven er denne paragraf imidlertid blevet taget ud af saneringsloven og erstattet med reglerne fra byfornyelsesloven, der ikke indeholder den gamle slumstormerparagraf. Helt konkret betyder det, at 80'ernes slumstormere (BZerne) og boligløse unge ikke længere har denne mulighed for at opnå midlertidige lejekontrakter på tomme saneringslejligheder. Det virker uforståeligt og urimeligt i betragtning af, at problemerne med kombinationen af tomme lejligheder og boligmangel blandt de unge fortsat er store, som de var i slutningen af 60'erne og starten af 70'erne. Det eneste rimelige vil derfor være at bevare bestemmelsen samt at indføre den i byfornyelsesloven.

Besvarelse (25/2 83):

Boligministeren (Bollmann):

Reglen i saneringslovens § 55, stk. 2, sidste pkt., og stk. 3, hvorefter ledige lejligheder i

ejendomme i saneringsområder kan gendules uden genhusningsret, indførtes ved ændringen af saneringsloven i 1971.

Byfornyelsesloven indeholder også regler om udlejning uden genhusningsret. Således bestemmes det i § 39, at udlejning af en beboelseslejlighed, efter at udlejer er blevet gjort bekendt med, at lejligheden skal rømmes efter lovens regler, ikke giver lejeren ret til genhusning, medmindre hans fraflytning først forlanges mindst 2 år efter lejeforholdets påbegyndelse. Der kan altså, såfremt lejemålet bliver af længere varighed, opstå ret til genhusning. Dette er en forbedring for lejerne i forhold til saneringslovens regler.

Ved byfornyelsesloven indførtes begrebet midlertidig genhusning, der træder i stedet for almindelig genhusning i de tilfælde, hvor en lejlighed kun er ubeboelig i højst 3 måneder. I disse tilfælde kan lejeren ikke opsiges, men skal midlertidigt genhuses, indtil han kan flytte tilbage til sin lejlighed.

For at sikre, at ledige lejligheder anvendes, indtil byfornyelsesarbejderne kan gå i gang, har byfornyelsesloven en regel i § 42, stk. 5, hvorefter kommunen kan forlange sådanne lejligheder overtaget. Lejlighederne kan af kommunen stilles til rådighed for midlertidig genhusning. Der er imidlertid intet til hinder for, at kommuner også kan benytte overtagne lejligheder til midlertidig bolig for unge.

Det er bl.a. disse regler fra byfornyelsesloven, der er fremsat lovforslag om at overføre til saneringsloven.

Såvel lovforslaget som de gældende regler i byfornyelsesloven sikrer, at ledige lejligheder – eventuelt ved kommunens mellemkomst – kan anvendes til midlertidig beboelse uden ret til genhusning, og giver samme mulighed herfor som de gældende bestemmelser i saneringsloven.

Jeg finder derfor ikke anledning til at foreslå ændringer på dette punkt i de fremsatte ændringsforslag til saneringsloven og byfornyelsesloven.

Spm. nr. S 638

Til miljøministeren (11/2 83) af:

Steffensen (KrF):

»Hvilke skridt vil ministeren tage for at sikre, at drikkevandet ikke bliver forurennet med nitrat?«